

Tábor Sobě

Málo známé skladby Oskara Nedbala
a Josefa Bohuslava Foerster

Táborský symfonický orchestr BOLECH
Písně zazpívá Olga Černá (mezzosoprán)
Diriguje Jiří Sycha

Dívaldo Oskara Nedbala v Táboře
24. dubna 2022

Táborský symfonický orchestr Bolech si pro svůj letošní jarní koncert připravil specifický program, který jednak reflektuje 600. výročí založení města Tábora, jednak se obrací k dílu slavného tábořského rodáka Oskara Nedbala (1874–1930).

Původním záměrem orchestru bylo uvedení dvou samostatných koncertů v roce 2020. Ten jarní měl být věnován právě jubileu našeho města. Stěžejní součástí programu měla být i slavná Smetanova symfonická báseň Tábor. Druhý koncert byl plánován na listopad 2020 pod názvem „Oskar Nedbal jak jej neznáte“ v rámci Roku O. Nedbala, 90. výročí skladatelova tragického skonu. Chtěl představit Nedbala v jiném světle. Zaujmout jeho symfonickými skladbami a písněmi. Leč dlouhodobá koronavirová krize způsobila několikeré odložení obou projektů.

Konečně až dnes se setkáváme s dramaturgickou verzí, která slučuje podstatné body obou původních programů. Zastoupeno je i dílo Nedbalova staršího přítele Josefa Bohuslava Foerster (1859–1951) a současného dirigenta orchestru Bolech, houslisty a pedagoga Jiřího Sychy. Slovy členů orchestru: *„Nabízíme tak Táboru další unikátní projekt, který v nedávné hudební historii nemá obdoby, čímž se snažíme o neustálou osvětu tábořského posluchačstva. Chceme oslovovat novými podněty a nenudit již mnohokrát obehranými stále stejnými opusy.“*

Současná činnost Táborského symfonického orchestru Bolech staví na tom nejlepším, co stopětačtyřicetiletá tradice spolku přinesla. Nedávno, 16. ledna, jsme si pietním aktem

Foto Františka Bolecha vlepené spolu s jeho podpisem do Pamětní knihy Hudebního spolku (Archiv TSO Bolech).

u hrobu Františka Bolecha (1852–1924) na Novém hřbitově v Táboře připomenuli 170. výročí narození tohoto významného místního hudebníka, dirigenta tehdejšího Hudebního spolku v letech 1896–1921. Jeho působení se vyznačovalo širokým repertoárovým záběrem i vysoce kvalitní uměleckou úrovní. Na jeho památku proto orchestr v roce 1932 přijal název Filharmonický spolek Bolech a dirigentovo jméno zůstává v názvu spolku dosud. A byl to právě František Bolech, který rozvíjel průběžnou spolupráci orchestru s Oskarem Nedbalem.

Stejně jako v Bolechově éře se orchestr i nyní ujmá náročných symfonických partitur i kantátových děl se spoluúčastí tábořských pěveckých sborů. Z poslední doby připomeňme například Lužanskou mši Antonína Dvořáka či Saint-Saënsovo Vánoční oratorium. A stejně jako Hudební spolek začlenil Smetanův **Tábor** do koncertu k pětistému výročí založení našeho města konaného v Sokolovně 26. března 1920 za Bolechova řízení, i současný orchestr zařazuje toto

207

26. března 1920

Koncert na památku 50. Leto

založení města Tábora

za spoluúčinnosti *Flakolu*
v *Velké dvoraně Sokolovny*
Spoluúčinkovalo 8 členů „České filharmonie“

Program:

Smetana: *Procházka* K. Svob. v. l.

Smetana: *Symfonické básně*:
Tábor
Alaník
z cyklu „Má vlast“

Smetana: *České písně*.
Flakoloprův. orchestru.
Dirigenti: V. A. Bim.
Klášter hudební školy.

Dvořák: *Ouvertura „Z domoviny“*.

Dirigenti: Ing. F. Bolech.
Orchestr čítal 56 členů.

Mistr František Ondříček se hosti
na paměť výročí svého státního bráti
v čarání „Koncertu 50. Leto 1920“
Spokrovce, Smetanův
a Mistr sám Schubertova „Ave Maria“
jakož na varbany doprovází Ing. F. Bolech.

Zápis o koncertu k pětistému výročí založení Tábora v Pamětní knize spolku.

vrcholné dílo české symfonické literatury do svého programu o sto let později. Na slavnou středověkou minulost upomíná citace husitského chorálu Ktož jsú Boží bojovníci, na němž je monotematická kompozice Tábora (1878) postavena. Sám Bedřich Smetana k této páté části symfonického cyklu Má vlast napsal: „*Kdož jste Boží bojovníci! Z této velebné písně pozůstává celá stavba skladby. V sídle hlavním – v Táboře – zazněl tento zpěv zajisté nejmohutněji a nejčastěji. Skladba líčí též pevnou vůli, vítězné boje, vytrvalost a tvrdošjnou neústupnost.*“

Oskar Nedbal coby violista slovutného Českého kvarteta (v letech 1891–1906) se současně stále více zabýval i dirigováním. V létě roku 1902 do Tábora přijel s Českou filharmonií a v Městském divadle, během tří koncertů ve dnech 19.–21. VIII., přednesl krom jiného kompletní Smetanův cyklus Má vlast. Tato vystoupení, jakož i dřívejší s Českým kvartetem i ta, na kterých Hudební spolek pod Nedbalovou taktovkou prováděl jeho autorské opusy, byla přijata s obrovským úspěchem. Spolek roku 1902 jmenoval Oskara Nedbala svým čestným členem.

Táboráci byli na svého rodáka patřičně hrdi, a tak není divu, že celá delegace z našeho města byla přítomna i premiéře Nedbalova prvního baletu **Pohádka o Honzovi** v pražském Národním divadle konané dne 24. ledna 1902. Toto dílo na libreto Františka Karla Hejdy do konce sezóny zaznamenalo 17 repríz a pro zajímavost – v září 1907 bylo uvedeno po padesáté. Mezitím však mělo za sebou i řadu úspěšných provedení ve Vídni. Právě tam významně přispělo k Nedbalovu renomé výtečného skladatele, jehož si otevřeně cenil i samotný šéf Dvorní opery Gustav Mahler. To spolu s četnými úspěchy vídeňských koncertů Českého kvarteta značně napomohlo k přirozenému, bezproblémovému Nedbalovu zakotvení v hudebním světě hlavního města monarchie v roce 1907, kde do roku 1918 rozvíjel dráhu dirigenta prestižního Tonkünstlerorchesteru i kariéru uznávaného autora baletů a operet.

V průběhu kompozice baletu Pohádka o Honzovi, z něhož posléze vznikla suita ke koncertním účelům, se narodil skladatelův syn Oskar (26. II. 1901). Šťastný Nedbal na tuto radostnou událost reagoval

Prvý čestný člen.

16. listopadu 1902 na
mimořádné valné hromadě byl
Kučetní památký 25 letého
trvání spolku

zvděčností ku svému zakladateli
M^{ru} Karlu Nedbalovi,
velký jeho syn,
rodák náš a příznivec spolku,

Oskar Nedbal

člen, Českého kvarteta,
hudební skladatel a
dirigent
jmenován
čestným členem
Hudebního spolku.

Záznam o jmenování O. Nedbala čestným členem Hudebního spolku, k němuž došlo 16. XI. 1902 (Archiv TSO Bolech).

vytvořením půvabného klavírního cyklu sedmi skladeb Z dětského života op. 15. Úvodní Ukolébavka nese dedikaci „Mému Oskárkovi“. Později autor tři skladbičky zinstrumentoval pro orchestr jako Suite mignonne (Dětská suita). Tvoří ji právě jmenovaná Ukolébavka, Pochod vojáků a První taneční kroky. Z rukopisné kroniky Hudebního spolku (předchůdce TSO Bolech) se dozvídáme, že obě zmíněné suity sám Oskar Nedbal s tábořským orchestrem vícekrát provedl jako dirigent.

Těžiště Nedbalovy tvorby předvideňského období spočívalo ale v komorním oboru. Již jako student pražské konzervatoře v kompoziční třídě Antonína Dvořáka Nedbal zhotovil řadu skladeb, které poukazovaly na jeho mimořádný talent. Sám jeho učitel již v 90. letech 19. století doporučil prestižnímu berlínskému vydavateli Simrockovi Nedbalovu skvělou Sonátu h moll op. 9 pro housle a klavír. Další díla pro klavír, housle, viloncello a zpěv byla vydávána u pražského F. A. Urbánka a Nedbalovi tak zajistila silný start do světa hudební kompozice.

Program dnešního koncertu zahrnuje i méně známou tvář autorovy tvorby. K té patří drobné písňové útvary pro ženský hlas a klavír. V polovině 90. let vyšly **Písně op. 2** věnované „Své drahé sestře Madle“ a Písně op. 11 dedikované „Slečně Otilii Dvořákové“. Mezzosopranistka Olga Černá přednese trojici písní z prvního cyklu. Ta byla v Táboře provedena na koncertním večeru pořádaném Hudebním spolkem 21. června 1896 v tzv. velké dvoraně Střelnice.

[illegible]

*Plakát premiéry baletu Pohádka o Honzovi,
která se konala v Národním divadle v Praze
24. I. 1902 (Archiv MSON).*

Písně Za svitu luny, Anděl strážce a Píseň v národním tónu tehdy přednesla Oskarova starší sestra Marie Nedbalová, která tou dobou měla již za sebou profesionální studia zpěvu a klavíru na vídeňské akademii. Tyto drobné skladebné formy vznikly jako Nedbalovy písněvé prvotiny na počátku 90. let ještě v době kompozičních studií, a proto nesou čitelné stopy Dvořákova vlivu. Osmnáctiletý skladatel sáhl k prostým textům, evokujícím ovzduší lidové slovesnosti. Půvab a křehkost zhudebněných básní dokumentují např. tyto verše: „*Na nebi bydlí andělé, tak písmo svaté učí, však písmo to jen písmem je, za pravost kdo tu ručí?*“ (J. Ninger – **Za svitu luny**). „*Vždycky mně říkala má zlatá matička, že má každý člověk svého andělíčka.*“ (K. J. Erben – **Anděl strážce**). „*Každý z nás hvězdičku nějakou rozmilou zvolil si v nebičku. Ta je mu posilou.*“ (J. O. Zenkl – **Píseň v národním tónu**).

Titulní strana Písní op. 2 vydaných u F. A. Urbánka v Praze roku 1895 (Archiv MSON).

Dnes večer však budeme svědky premiéry orchestrací těchto písní, v nichž vynikne barevnost jednotlivých instrumentálních hlasů jako hudebně psychologické dokreslení vokálního partu a básnické složky. Autorem instrumentovaných verzí Nedbalových písní z opusu 2 je dlouholetý spolupracovník orchestru Bolech pan Jan Vrkoč.

Táborská rodina skladatelova otce Karla Nedbala, zakladatele Hudebního spolku v roce 1877, vyvíjela četné styky s hudebními umělci své doby včetně plně etablovaných skladatelů typu Antonína Dvořáka či Zdeňka Fibicha. Vztah mezi Oskarem Nedbalem a Josefem Bohuslavem Foersterem se formoval od Oskarova mládí. Ještě před Foersterovým odchodem do Hamburku, kde po boku manželky angažované v tamní

opeře strávil desetiletí 1893–1903, studovala u něho v Praze klavír Nedbalova sestra Luisa. Foerster podporoval rozlet mladého Českého kvarteta i Nedbalovy dirigentské kariéry jako uznávaný kritik. Např. v roce 1905 superlativně hodnotil vystoupení na mezinárodním festivalu v italském Turíně, kde Nedbal řídil perly českého repertoáru, např. Dvořákovu Novosvětskou symfonii, Smetanovu Vltavu a Šárku, včetně novinek – suity ze své Pohádky o Honzovi a Foersterovy suity Cyrano de Bergerac.

Oba umělci se přátelili a spolupracovali i ve Vídni, kam Foerster následoval manželčino angažmá ve Dvorní opeře roku 1903 (aby, stejně jako Nedbalovi, museli Foersterovi po vzniku ČSR odejít do své rodné vlasti). Oba svým dílem přispěli k založení tzv. Nové vídeňské konzervatoře (1909). Nedbal jako dirigent vídeňského Tonkünstlerorchesteru (1907–1918) věnoval soustavnou pozornost české hudbě včetně soudobých autorů. A v této rovině to byl právě Foerster, jehož orchestrální díla do svého repertoáru Nedbal pravidelně začleňoval. Uvedme např. symfonické opusy Mé mládí, V horách, Cyrano de Bergerac, Shakespearovská suita, Legenda o štěstí nebo 1. houslový koncert c moll. Ale i v době svého působení ve Slovenském národním divadle (1923–1930), kdy bratislavský divadelní orchestr na popud dirigenta pořádal i symfonické koncerty a položil tím základ budoucí Slovenské filharmonii, Nedbal v propagaci Foersterova odkazu nepolevoval. Příkladem mohou být vedle zmíněných titulů též Jičínská suita nebo 3. symfonie „Život“. A konečně i Foersterova vynikající opera Debora se díky Nedbalovi dočkala své bratislavské premiéry v SND 22. XI. roku 1926.

Tragickým momentem, který protnul osudy O. Nedbala a J. B. Foerster, byla ztráta synů. V roce 1918 dobrovolně odešel ze světa jediný Nedbalův syn, sedmnáctiletý Oskar. Roku 1921 zemřel jediný Foersterův syn, šestnáctiletý Alfred.

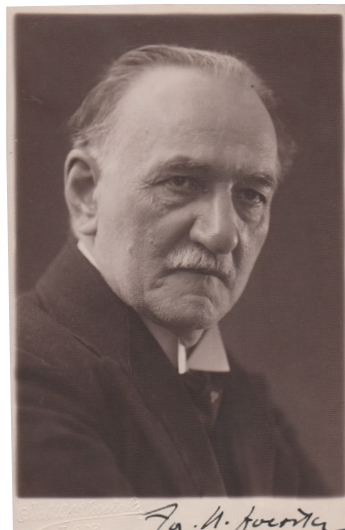
Josef Bohuslav Foerster byl velkým obdivovatelem Nedbalova dirigentského umění, jež stálo na světové špičce své doby. V jeho knize

„Poutník v Hamburku“ čteme příznačně básnivá slova autora, který nebyl jen hudebníkem, ale též spisovatelem a malířem. „Znali jsme se z Prahy. Z doby, kdy se objevilo poprvé na veřejnosti České kvarteto... Jako referent Národních listů provázel jsem jejich první produkce vřelou sympatií a zapisoval radostně jejich první triumfy... Ačkoli jsme si vždycky při každé schůzce přátelsky vylévali svá srdce, svěřovali své touhy a plány, nejvíce ke mně přilnul Oskar Nedbal... U dirigentského pultu byl teprv ve svém živlu... Zde byl vždy znovu okouzlen, dojat, uchvácen, spoután a přece volný... Extatik, kněz uchvácený svou modlitbou, dojatý sluha Nejvyššího, apoštol krásy divící se zázraku... V těch chvílích bloudila jeho duše v krajích nezemských, dotýkala se Věčna. A vzpomínám, jak se po koncertech teprve zvolna probouzel, jak se těžce vzpamatoval, jako by hledal pevnou půdu pod svou nohou v údivu nad těžkou hmotou svého těla, ale v očích maje ještě měkkou zář mystických světů, z nichž se vracel.“ (vyd. z r. 1938, s. 68–70).

Portrétní fotografie Oskara Nedbala z počátku vídeňského období (cca 1907) s podpisem (Archiv MSON).

Text Ludmila Peřinová,
předsedkyně Mezinárodní
společnosti O. Nedbala

J. B. Foerster (foto archiv autorky textu).

Ke skladbám Josefa Bohuslava Foersterera

(30. 12. 1859 Praha – 29. 5. 1951
Nový Vestec u Staré Boleslavi)

I operní díla mají své osudy. Foersterova **Debora**, z níž na dnešním orchestrálním koncertu zazní **Polka** z III. jednání, je první ze šesti Foersterových oper. Dotýká se problematiky lidového venkova s náboženskými rozpory. Třicetiletý skladatel zvolil pro svoji prvotinu děj činohry Salomona Hermanna Mosenthala (1821–1877), libreto zpracoval Jaroslav Kvapil (1868–1950).

Před odchodem manželů Foersterových do ciziny byla *Debora* uvedena na scéně Národního divadla v Praze celkem čtyřikrát. Premiéru dirigoval 27. ledna 1893 Adolf Čech. Představitelka hlavní role, Berta Foerster-Lautererová (11. 1. 1869 Praha – 9. 4. 1936 Praha), která se 1. září 1888 stala v kostele sv. Vojtěcha nedaleko domovské scény Národního divadla v Praze skladatelovou chotí, zahájila v roce 1893 své desetileté působení v hamburské opeře pod vedením tehdy ještě neznámého skladatele, zato uznávaného kapelníka Gustava Mahlera. Tímto angažmá bylo prakticky na dlouhou dobu rozhodnuto o odloučení manželů Foersterových s rodnou zemí.

V roce 1919, po návratu Foersterových z Vídně do Československa, byla na popud skladatele Otakara Ostrčila založena v Praze Foersterova společnost. Ta se záhy ujala vydávání Foersterových děl. Prvním počinem bylo právě vydání klavírního výtahu opery *Debora*. Za 2. světové války byla *Debora* zakázána.

Za zmínku stojí, že do autografu opery skladatel napsal: „*Německý text vypracovaný p. Žeranovským-Spáčillem podložen v Bayreuthu v měsíci červenci 1893.*“

Z dalších Foersterových oper – *Eva*, *Jessika*, *Nepřemožení*, *Srdce a Bloud*, duchovní opery *Svatý Václav*, je nejpopulárnější *Eva*, na vlastní libreto, podle dramatu Gabriely Preissové Gazdina roba. *Eva* byla ve vídeňské Volksoper v roce 1915 uvedena pod názvem *Marja*, aby se zabránilo záměně s operetou *Eva* (Das Fabrikmädel) Franze Lehára. V dramatické tvorbě Gabriely Preissové nalezl námět také Leoš Janáček pro operu *Její pastorkyňa*.

Z nepřeberného množství Foersterových vokálních opusů zaujímají přední místo **písně z doby hamburské**. Jsou komponovány výhradně na německé texty. Patří k nim i písňové cykly *Vier Lieder op. 22* a *Drei Lieder op. 27*, vydané v klavírní verzi u lipského nakladatele Otto Junne, které vyšly později v českém překladu u Mojžíra Urbánka v Praze. Foerster tyto písně ještě před vydáním instrumentoval, takže dnes máme jedinečnou příležitost slyšet Čtyři písně pocházející z výše uvedených opusů s orchestrálním doprovodem v novodobé premiéře.

Autorova dedikace směřuje k další významné pěvkyni Mahlerova hamburského ansámblu, která jako první operní zpěvačka původem z Čech vystoupila v Metropolitní opeře v New Yorku; altistka velikého hlasového rozsahu Ernestine Schumann-Heink (15. 6. 1861 Praha Libeň – 17. 11. 1936 Hollywood).

Pěvkyně Ernestine Schumann-Heink (archiv autorky textu).

Co je obsahem písňových miniatur, v nichž se národní umělec, ctitel života a „pěvec lásky“ dotkl pomíjivosti všeho nejkrásnějšího? V písni Hvězdy R. Hamerlinga nás uvádí k zamyšlení: „*Co může dát nebe,*

zůstává v dáli, a co dává země, je klam!“ Ve druhé písni Večerní zpěv C. Schwarzkoppen odkrývá, že „*velké štěstí bývá zřídka stálé*“. Ukolébavka A. Muncha je niterným vyznáním a zároveň předtuchou ztráty jediného syna Alfréda, který Foersterovým zemřel v šestnácti letech, a Dešťové kapky M. Hartmanna uzavírají cyklus sociálním motivem ve smetanovsky laděném duchu, že „*chudému roste chléb*“. Osobní skladatelův přítel z Čech a kritik *Hamburger Nachrichten* Ferdinand Pfohl (12. 10. 1862 Locket – 16. 12. 1949 Hamburk) napsal o Foersterových písních, že se v nich skladatel projevil jako jeden z nejjemnocitnějších autorů této formy vůbec, jemuž by bylo jen přáti, aby jej naši pěvci co nejpilněji zpívali, předpokládaje samozřejmě, že budou tak inteligentní a Foersterovy písně vůbec vyhledají.

Josef Bohuslav Foerster: Vier Lieder.

(Frau Kammersängerin Ernestine Schumann-Heink gewidmet)

Texty v překladu Josefa A. Theurera.

Robert Hamerling: Hvězdy (Die Sterne)

*Tisíc zlatých hvězd nám svítí
v modré báni s večera,
tisíc zlatých hvězd se třpytí
z temné tůně jezera.*

*V modrou výš těch zlatých světél
zvou mne vábně jasem svým
vzhůru, vzhůru rád bych letěl,
ale nedolétnu k nim!*

*Také v tůně hloubku tesknou
láká jich lesk v jasu svém –
ale ty, jež tam se lesknou,
jsou jen prázdným přeludem!*

*Proto, hvězdy, vaše plání
vždy za symbol štěstí mám:
co můž' nebe dát, je v dáli,
a co země má, je klam!*

**Clotilde von Schwarzkoppen: Večerní zpěv
(Abendgang / Abendgesang)**

*Byl vlahý večer v máji – vzpomínám
na vůně dech, na písňě plné bolu,
jak větřík jarní tiše splýval dolů,
jak vodil jsem se v parku s Tebou sám.*

*Vše vůkol mlčí, ticho všude již,
že myšlenky mníš slyšet v také době;
tu pevněji jsem přivinul Tě k sobě,
a cítil v duši své jen slastnou tíž.*

*Však přec dech bolu vanul v duši mé,
že velké štěstí zřídka stálost mívá;
noc krásná je, však jitro chladné bývá –
o uť se trpět, srdce přešťastné!*

Andreas Munch: Ukolébavka (Wiegenlied)

*Dřímej, dítě, sladce spi,
v kolébce o ráji sni,
ta, jež tebe povila,
v chladný hrob se sklonila.
Nemůž' každé chvíle vstát,
růžná ústka zulíbat,
úsměv tvůj již nesmí zřít,
určil Bůh jí, v mládí mřít!
ach, v mládí mřít!*

*Dřímej, dítě, o Ní sni,
otec tvůj u tebe dlí,
v náručí tě kolébá,
svoji krev za tebe dá.
Jsem tu opuštěn a sám,*

*bol a strast jen v duši mám,
hořkých žalů krutá tíž
tiskne mne ke hrobu blíž,
ke hrobu blíž!
Sladce dřímej, sladce spi,
v kolébce o ráji sni!*

Moritz Hartmann: Dešťové kapky (Regentropfen)

*Tam v dešti kapka dí
své drobné družce letem:
„O pověz, proč pak my
na tam to okno klepem?“*

*A druhá kapka dí:
„Zde bídě zní náš tep.
Náš šum jí prozradí,
že roste chléb, že roste, roste chléb!“*

Foto O. Nedbala s J. B. Foersterem (archiv Mezinárodní společnosti J. B. Foerster).

Ve Vídni zařazoval s oblibou do programů svého Tonkünstlerorchesteru orchestrální skladby J. B. Foerster a také Oskar Nedbal. O vzájemné přízni svědčí oboustranný respekt skladatelů a dirigenta. Například Foersterova původní třívětá verze suity *Vhorách* op. 7 z roku 1884 prošla na Nedbalovu žádost úpravami tak, aby ji v definitivní podobě Nedbal provedl v roce 1907 právě ve Vídni. Oba umělci obohacovali svými schopnostmi četná zahraniční vystoupení, která Foerster zachytil ve svých vzpomínkách. Zástupci ryzí české hudby se protínají i v dnešním programu, laděném trochu jinak, než bychom snad u Oskara Nedbala, autora proslaveného zejména v operetním žánru, očekávali.

Olga Černá, předsedkyně Mezinárodní společnosti J. B. Foerster a

Jiří Sycha – Michaelská symfonie (1. věta)

Symfonická věta pro velký orchestr začala vznikat roku 2012 a dokončena byla až v roce 2020. Pozadí vzniku této skladby má převážně mystický charakter. Vychází z anthroposofické představy o působení archanděla Michaela v současné době. V této hudební vizi jeho působení mocně ovlivňuje všeobecné dění na Zemi a směřuje lidi všemi možnými způsoby k pročištění jejich charakteru a ke třibení pravé, láskou inspirované lidskosti. Zatímco ve Smetanově Táboru hudba ztvárňuje reálný boj husitů za pravdu, v Michaelské symfonii jde o to, aby se na bojišti uvnitř lidské duše představovalo světové zlo z různých “bojů, válek a ohrožení“ v dobro a kladné vlastnosti. Jde tu v první řadě o duchovní statečnost a jasný vertikální rozměr – to vše vyjádřeno tóny a motivy. Hudbou, která je nejvíce abstraktním uměním...

Jiří Sycha, dirigent orchestru Bolech, autor

Olga Černá

Mezzosopranistka Olga Černá pochází z Hradce Králové, studovala u Svatavy Šubrtové konzervatoř v Pardubicích a Akademii múzických umění v Praze. Její umělecká dráha začala v Komické opěře v Berlíně,

v Bernu a ve Vídni, hostovala v Národním divadle v Praze a v divadlech Gera / Altenburg. Olga Černá s oblibou uvádí premiéry děl, Erwina Schulhoffa (Mnichovští symfonikové, Filharmonie Hradec Králové, musica reanimata Berlín), Hanse Krásky (Polský rozhlas, Marseille), Viktora Ullmanna, Pavla Haase (Izrael Yad Vashem, Terezín), Szymona Lakse (Holandsko) a skladby dalších „zakázaných autorů“. V roce 2011 účinkovala na festivalu Pražské jaro v Sukových Křečovicích. Mezi sólové písňové a komorní CD nahrávky Olgy Černé patří písně Erwina Schulhoffa (Supraphon 1995), Bohuslava Martinů (Naxos, 2004), Josefa Bohuslava Foerster (2009 a Radioservis 2015) nebo zahraniční odbornou kritikou oceněná nahrávka „Literatura v hudbě“ (Waldman 1998). Archiv Českého rozhlasu uchovává řadu neznámých titulů pěvkyně, písňové cykly Leopolda Koželuha, Antonína Dvořáka, Zdeňka Lukáše, Egona Wellesze. Olga Černá je od roku 2015 předsedkyní Mezinárodní společnosti Josefa Bohuslava Foerster v Praze. V roce 2021 zahajovala v jihočeském rodišti sochaře Františka Bílka první ročník vzpomínkového hudebního festivalu. V letošním roce vystoupí v Chýnově po boku Stamicova kvarteta.

Program koncertu:

Bedřich Smetana – Tábor (z cyklu Má vlast)

Jiří Sycha – 1. věta z I. Symfonie

Oskar Nedbal – Suite mignonne

Oskar Nedbal (arr. Jan Vrkoč) – Tři písně

- Za svalu luny
- Anděl strážce
- Píseň v národním tónu

Josef Bohuslav Foerster – Polka z opery Debora

přestávka

Oskar Nedbal – 4 části z baletní pantomimy Pohádka o Honzovi

- Polonéza
- Pas de cinque
- Valse triste
- Krakowiak

Josef Bohuslav Foerster – 4 písně

- Die Sterne
- Wiegenlied
- Abendgang
- Regentropfen

Táborský symfonický orchestr Bolech děkuje Mezinárodní společnosti J. B. Foerster a za zapůjčení notového materiálu Polka a Sousedská z opery Debora a O. Černé za zapůjčení notového materiálu Čtyř orchestrálních písní J. B. Foerster a.

Ve foyer Divadla Oskara Nedbala je v prodeji kniha Ludmily Peřinové Táborský rodák Oskar Nedbal.

*Portrét Oskara Nedbala od Františka Ondrúška (kolem r. 1904)
v ředitelně ZUŠ O. Nedbala (foto Zdeněk Prchlík, Husitské muzeum v Táboře).*

TÁBORSKÝ SYMFONICKÝ ORCHESTR BOLECH